

ABSOLVENTSKÁ PRÁCE

ZÁKLADNÍ ŠKOLA, ŠKOLNÍ 24, 569 92 BYSTRÉ

9. ROČNÍK

VLASTNÍ LITERÁRNÍ PRÁCE

Tina Luňáčková

ŠKOLNÍ ROK 2018/2019

Prohlašuji, že jsem absolventskou práci vypracovala samostatně a všechny použité zdroje jsem řádně uvedla.

Děkuji za pomoc při zpracování tématu své garantce Iloně Justové, která mi vždy ochotně pomohla a poradila a také velký dík patří mým oblíbeným knižním autorům, kteří mi byli inspirací v mojí tvorbě.

V Bystrém dne 28. května 2019

Tina Luňáčková

1. Obsah

1 Obsah.....	1
2 Úvod.....	1
3 Vlastní literární práce.....	1-10
4Výběr tématu	11
5 Postup práce.....	11-12
6 Ilustrace.....	12
7 Použité zdroje.....	13

2. Úvod

Se sepisováním absolventské práce jsem začala později, než ostatní, protože jsem pořád úplně neměla jasno ve výběru tématu. Nevěděla jsem, jaká práce by pro mě byla natolik zajímavá, abych jí chtěla věnovat svůj čas po skoro celý školní rok.

Prvním nápadem se stal komix. Bohužel jsem zjistila, že nemám dostatečné výtvarné schopnosti, ani zajímavý námět. Díky doporučení mé kamarádky jsem se zašla podívat na ekologický film, konkrétně zaměřený na plasty v oceánech. Musím uznat, že mě toto téma zaujalo, a proto jsem měla v plánu věnovat se mu ve své absolventské práci. Bohužel s mým návrhem nesouhlasila moje garantka, a tak jsem přešla ke třetí variantě, té současné. A tou je vlastní literární tvorba.

Kvůli nedostatku času román nepřicházel v úvahu, a proto jsem začala vytvářet povídku. Snažila jsem se, aby téma, o kterém jsem ji tvořila, bylo zajímavé a upřímně doufám, že se mi to podařilo. Hlavní postavou mé povídky je starší žena. Žije sama, nemluví a její život je obklopený klubkem tajemství, které se zatím nikomu nepodařilo rozmotat. A pak znenadání potká jeho. Ne, není to princ z pohádek, ale bezdomovec. Přestože ho zná tak krátkou dobu, dokáže jí kompletně změnit život.

3. Vlastní literární práce

Za bílými okenicemi už byla tma. Lampa v pokoji osvětlovala starší ženu, která právě četla. Hodiny odbily půlnoc. Zavřela knihu a odešla do ložnice.

Pořád tčkala pohledem ke dveřím, přestože věděla, že nepřijde. Cítila se, jako kdyby dlouho čekala na autobus, který ale nepřijížděl. Na téhle pomyslné zastávce ale už...., nechtěla nad tím přemýšlet.

Po tomhle smutném uvědomění se odebrala do ložnice. Lehla si do své obrovské postele a instinktivně natáhla ruku na druhou polovinu. Tenhle starý zvyk se jí pořád nepodařilo odnaučit. Před spaním ji vždycky držel za ruku, jako signál, že tu s ní je a bude ji vždycky podporovat. V noci, když mívala noční můry a budila se zalitá studeným potem, stačil jí jen stisk jeho ruky, signál že s ní je a bude, v ní probouzel zvláštní klid. Tam, kde vždycky lehával, ale bylo jen studené prázdno.

I když si to nechtěla přiznat, to velké ticho v domě ji děsilo. Otočila se na druhý boka a usnula.

Ráno už ten vnitřní neklid nemohla vydržet. Nepříjemný pocit, že se mezi těmi čtyřmi stěnami udusí, ji vyhnal do ulic. Venku právě vrcholilo jaro, všude ze stromů se snášel sníh květů a padal na trávnik, cestu a kolemjdoucím do vlasů. I ona našla ve svých teď už stříbrných vlasech pár

zbloudilých květů.

Pod těmi rozkvetlými jabloněmi pociťovala radost z toho, že se zase probouzí příroda. Letošní zima jí přišla příliš depresivní, tmavá a ponurá, proto trochu slunečních paprsků uvítala s radostí.

Zamyšleně seděla na lavičce a při pohledu na to všechno se musela usmívat.

Odpoledne jako vždycky vyšla před dům do schránky pro noviny. Dnešní den byl popelavě šedý, jako křída holubů a obloha se nad městem klenula jako veliký tmavý deštník. Po cestě se zastavila u popelnice, kde se zbavila pytle s odpady. S novinami pod paží se už vracela zpátky, když... Uslyšela za sebou podivný šramot, který jako by vycházel z popelnice. Zastavila a podívala se za sebe. Víko se nadzvedlo a ven vylezl bezdomovec.

Kolem vyhublého špinavého obličejě mu splývaly dlouhé, mastné a zacuchané prameny prošeďivělých vlasů. Jeho zuby by se daly spočítat na prstech jedné ruky a ty zbývající byly křivé a zažloutlé. Jenom jeho oči zářily optimismem a vůbec se nehodily k jeho zuboženému vzhledu. Zatím si jí nevšiml a zaujatě se přehraboval mezi čerstvými odpady.

Popošla k němu a poklepala mu na rameno. Bezdomovec s sebou vyděšeně škulbl. Až teď jí došlo, proč se lekl. Báł se, že ho vyžene, že bude nepříjemná, ale ona neudělala nic. Vynořil se zpoza popelnice, kterou už obklopilo mračno much a zadíval se na ni. „Jenom si vezmu tohle a mizim.“ Jeho hlas byl hluboký a skřípavý. V ruce držel plesnivé a zahnědlé jablko, které našla v zapomenutém koutě už dávno ve stádiu rozkladu.

Naznačila mu, aby počkal. Když se vrátila, vtiskla mu do ruky pomeranč. „Dík“ zahuhlal přes rameno. Ani se neohlédl a zmizel tak rychle, jako se objevil.

—

Lidé jako on se v téhle části města moc nepotulovali.

Od té doby co se sem nastěhovali, pravidelně v ten stejný čas chodí vyhazovat smetí. Přitom jeho pohyby byly tak přirozené, jako kdyby její popelnici vybíral každé ráno už roky. Jak se tady ale objevil? Proč teď a proč právě u ní?

—

Jejich druhé setkání se událo nedlouho po tom prvním. Slunce zahřívalo celé město a větřík roznášel poslední květy jabloní.

Šla teplým jarním ránem. Zrovna se vracela z nákupu, vlekla s sebou tři těžké přervané vším možným. Už po několikáté se zastavila, na zem upustila svůj náklad a znaveně se opřela o strom. Zrovna v tuhle chvíli se zjevil on. Šoural se kolem, málem by si jí ani nevšiml, ale nějaká neznámá síla ho přinutila se otočit. Překvapeně zdvihl obočí a vydal se k ní.

„Ukaž mi, kde bydlíš a já ti s tím pomůžu,“ pokynul hlavou směrem k taškám. Vděčně se na něj usmála. Chopila se jedné z nich a vykročila napřed. Řekla si, že to je znamení z nebes a ona by neměla odmítat žádnou pomoc. Zvláště když se sotva vleče.

„Proč nikoho nepoprosíš o pomoc?“ Otočila se. Pořád stál na stejném místě a zíral na ni. Sklopila zrak. Cítila se, jako když jí ve škole položili otázku, na kterou neznala odpověď. Naprosto bezradně a zahanbeně.

Přestala propalovat pohledem svoje boty a podívala se mu do očí. Jeho rty se zformovaly do téměř

bezzubého úsměvu. „V životě jsem nepoznal člověka, kterej by měl tak nízký sebevědomí jako ty. A proto jsem tu já,“ udělal dramatickou pauzu, „abych ti pomohl.“

V duchu ji napadlo, že snad nikdy v životě neviděla většího exota. Popadla tašky a odcházela. Za zády se jí ale ještě ozvalo „Mě se jen tak nezbavíš, ještě se uvidíme!“

—

„Měla bys odtud vypadnout, tohle místo tě ničí.“ Otočila se k němu čelem. Ležerně se opíral o plot a díval se na ni. V duchu se snažila najít nějaký rozumný argument, aby nemusela jít, ale nakonec došla k názoru, že o zahradu se postará později. Pomalu přikývla. Rozvážnými kroky se k němu přibližovala, až stála po jeho boku. „Můžeme?“ Vycítila, že očekává odpověď, ale po chvíli jejího vytrvalého mlčení se jen ušklíbl a nechal ji být. Samotnou ji překvapilo, že jeho narážky ji nechávají chladnou. Většinou nad krutostí ostatních zrudla a ještě víc jí rozzuřilo, že jim nemůže nic odseknout. Teď jenom pokrčila rameny a poslušně šla dál vedle něj.

Každý normální člověk by se zajímal, kam míří jejich kroky, neboli, kam to vlastně jdou, ale musela si přiznat, že jí to bylo ukradené. Naprosto. Zhodnotila svoji situaci. Jde si jen tak na vycházku s nějakým týpkem (až teď jí došlo, že se ho vlastně ani nezeptala na jméno), vůbec neví, kam ji vede, ale z nějakého neznámého důvodu měl tenhle člověk její důvěru. Choval se k ní naprosto přirozeně, ale zároveň ohleduplně.

A hlavně žádný soucit. S tím se musí vypořádat sama. Pořád si namlouvá, že už ji to přešlo, už bude normální, všechno bude v pořádku. A pár dní to třeba i tak skutečně je, jenže pak přijde to melancholické období a všechno jde do kopru. Prožívat to znova, je docela...., unavující, ne-li vyčerpávající. A pak jí většinou dojde, že už to nikdy nebude jako předtím, a že i kdyby si zase někoho našla, nikdo nebude jako on. Tak milý, pozorný, tak....

To všechno se jí honilo hlavou, mezitím co se snažila potlačit pláč. Zakázala si plakat, přišlo jí to příliš slabošské a dětinské.

Jako by si všiml té změny v jejím obličejí, snažil se začít nějakou konverzací (nebo spíš monolog?). „Jak se vede?“ a než stihla odpovědět pokrčením ramen, jako že „to ujde“ odpověděl si sám. „Já vim, je to ubohý. Podle tvýho výrazu poznám, jak se cítíš. Je ti na nic, nejradsí by sis zalezla do rohu a samu sebe litovala, než se procházela s plesnivým bezdřákem a snažila se tvářit, že se nic neděje. Máš co dělat, aby ses tady přede mnou nerozbrečela, ale snažíš se hrát si na silnou a navíc se stydíš projevovat pocity na veřejnosti.“

První věc, která ji napadla, byla naprosto absurdní. Neumí náhodou číst myšlenky? A proto ji jeho další věta ještě víc zmátla. „Ne, nemám superschopnosti, jenom jsem se ti podíval do obličejí.“ A mimochodem, úsměv by ti neuškodil.“ Zazubil se a nechal ji stát osamocenou uprostřed cesty.

—

Dorazil k cíli své cesty. Tady to všechno začalo. Tentokrát nešel k ní, ale k jejímu sousedovi. Zazvonil a čekal. Nic. Po chvíli za dveřmi zaslechl šouravé kroky a taky pár nadávek. Dveře se otevřely.

Na prahu stál vyhublý chlapík s nasupeným výrazem. Na sobě měl propocené tílko, seprané tepláky a sešlapané pantofle. „Žádný prachy ti nedám, ty špíno,“ procedil skrz zaťaté zuby. „Já si ale nechci peníze,“ obhajoval se návštěvník hbitě, na takové zacházení byl totiž zvyklý. „Přišel sem se zeptat na vaši sousedku. Nemohly byste mi o ní říct nějaký informace?“, přešel hned k věci. „Moc ti toho neřekla, co?“ škodolibě se ušklíbl.

„Pojďte dál, ať už to mám z krku.“

–
Dům vyhlížel podobným dojmem, jako jeho majitel. Zanedbaně. Už od pohledu bylo jasné, že tento dům býval kdysi krásný a zůstal by i nadále, kdyby se o něj někdo staral. Po podlaze se povalovalo špinavé nádobí, oblečení a vůbec všechno, na co si člověk vzpomene. Nábytek pod vrstvou prachu nebylo ani vidět a o dalších částech domu, ani nemluvíme.

Pán domu si s úklidem moc hlavu nedělal, z gauče shodil oblečení a pokynul mu, aby se posadil. „Jestli ti to nevadí, můžem rovnou přejít k tykání. Servác.“ Podával mu ruku. „Hubert. Vítej ve skupině lidí se švihlým jménem.“ Na chvíli se oba odmlčeli.

„Rovnou k věci, co o ní chceš vědět?“ položil Servác zásadní otázku. „Jméno?“ Až teď mu došlo, že nemá tušení, jak se vlastně jmenuje. „Marta.“ Hubert se uchechtl. „Už se ani nedivím, že má tak nízký sebevědomí. S takovým jménem musela mít těžký dětství.“ Pokynul Servácovi, aby pokračoval.

„Nastěhoval se sem před pár rokama. Mladej pár, sotva se vzali. Byla skvělá a její manžel, no celkem sympatickej chlapík. Tak usměvavej pár jsem už dlouho nepotkal.“

Jenže pak její manžel zemřel. Celej její svět se zhroutil.

Přestala mluvit, nekomunikovala se svými kamarádama a úplně se odstříhla od svého okolí. Od té doby je jako chodící mrtvola. Proměnila se ve stín.

Začal jsem si o ni dělat starosti. Násilím jsem ji odvek ke cvokařovi, vzpírala se jako zvíře a dvakrát mě pokousala. Ta usměvavá ženská byla pryč a místo ní tu zůstala tahle troska. Neví si s ní rady, už vyzkoušeli všechny metody a nic z ní nedostali.

Teď se o ni starám, aby si něco neprovedla.

Slýchávám ji, každě večer vzlyká a kvílí a já nevím, jak jí pomoci. A myslím, že už to ani nejde.“

Uvidíme, pomyslel si Hubert, když se zvedal z křesla a už se měl k odchodu. Sice nemám vystudovanou psychologii, ale jsem absolvent školy života. Pomyslel si a sám nad sebou zakroutil hlavou.

–
(Poznámka: V této části budou většinou jenom méně obsáhlé odstavce, ve kterých se nacházejí krátké postřehy hlavních postav. Pravidelně se střídají a odehrávají se přibližně ve stejný čas. Jenom, aby nedošlo k nějakému nepochopení dějové linky 😊)

–
Pomalou přibližoval k jejímu domu. Obloha už se pomalu pokrývala kobercem hvězd a uprostřed ní zářil měsíc, jako obrovská lampa. V oknech jejího domu se nesvítilo. Lehce ho to znepokojilo, a proto přidal do kroku. Za chvíli už otvíral branku na zahradu. Potichu zavržala a staré zrezavělé panty zakvílely. Vyšel po schodech a už stál u vchodových dveří. Zazvonil a čekal. Vzduchem se začalo šířit napětí.

Stiskl kliku. Nebylo zamčeno. Chvíli bojoval se svým svědomím, ještě nikdy se nevloupal do cizího domu. Pomalu otevřel dveře a nakoukl do tmavé chodby. Zavolal: „Je někdo doma?“ Dům

byl tichý. Zavřel za sebou a potmě pátral po nějakém zdroji světla. Vedle dveří našel vypínač. Místnost okamžitě zalilo světlo, které mu oslepilo oči.

Po chvilce přivykly té záři. Rozhlédl se. Malá chodba. Skoro jediné, co se do ní vešlo, byl menší botník a věšák na kabáty. Jedno malé okno.

Přesunul se do kuchyně. Podél zdi se táhla kuchyňská linka tyrkysové barvy, která se z ní už mírně odlupovala a tím poukazovala na její stáří. U protější stěny stála kredenc na nádobí. Stěny pokrývaly blankytně modré tapety s květinovým vzorem. Nevisely na nich žádné obrazy. Působily hole a prázdně.

—

Prsty, prokřehlými zimou, pevně svírala kovové zábradlí. Dlaně měla zpocené a klepala se jí kolena. Zhluboka se nadechla. Odvážila se podívat dolů.

Pod ní se rozprostíralo město. Provoz se nezmenšil a pod ní se bez ustání míhaly krabíčky aut. Stejně jako davy lidí. Miniaturní tečky pod jejíma nohama.

Na chvíli pocítila závrať. Konečně mohla na vlastní kůži pocítit, jaké je to být dravcem. Bylo to krásné. Tady nahoře, oproštěná od všech starostí, by chtěla zůstat navždycky.

—

Jídelnu prozkoumal jenom zběžně. Uprostřed ní stál velký masivní stůl s bílým ubrusem a vázou s uschlými květinami. Některé plátky už opadaly a teď se kroutily kolem vázy a tvořily kruh. Okolo stolu šest dřevěných židlí.

U okna se skvělo křeslo a vedle něj lampa.

Celému pokoji vévodila velká knihovna, kterou by prozkoumal pečlivěji, kdyby na něj netlačil čas.

Pospíchal.

—

Podívala se na měsíc. Zrovna se vyhoupl na oblohu, aby nahradil místo slunce. Nekonečná modř se rozprostírala od východu k západu.

Už tu strávila několik minut a její nervozita stoupala.

Začínalo přituhovat.

—

Ložnice byla poslední místností. Jako všechny ostatní téměř prázdná. Manželská postel, v zadním rohu pokoje, pečlivě ustlaná. Na nočním stolku u levé strany postele leželo několik knih. Na prádelníku se z fotografie usmíval muž ve středních letech, celkem pohledný a zřejmě v dobré náladě. Hubert z nějakého pro něj nepopsatelného důvodu vytáhl fotografii z rámečku, opatrně ji složil a schoval si ji do kapsy. Musel se na ni Marty zeptat.

Nejdřív ji ale bude muset najít.

—

Začalo pršet.

Dešťové kapky bubnovaly na střechy a parapety domů a stékaly po okenicích. A ona pořád stála. Bez známky pohybu. Pomyslela si, že si nikdy nevšimla, jak je déšť krásný. Smývá všechno špatné a přináší život, čistotu a taky naději.

Zatřásla se. Oblečení měla nasáklé vodou. Kapky jí v dlouhých provazcích stékaly po obličejí. A pořád jich přibývalo.

—

Rychle vypadl z toho domu. Působil na něj stísněným dojmem, jako by se jeho zdi měly každou chvíli zřítit a pohřbít ho pod hromadu sutí. Ten dům schovával ve svých stěnách spoustu bolesti.

Otřásl se a sám sobě slíbil, že už se tam nikdy nevrátí.

—

Vlasy jí pocuchal vítr a ona pocítila touhu rozpřáhnout ruce a skočit. Tam dolů, do neznáma.

Věděla, že by nevzlétla. Byl by to její konec. To uvědomění ji vyděsilo. Tak málo by stačilo a populace by se snížila o jednoho člověka. Vítr k ní dovál směsici vůní. Znovu se nadechla a snažila se zapamatovat si ten pocit. Každý nádech znamenal možnost žít. Když se otočil zády k tomu děsivému místu, trochu se mu ulevilo. Co se může odehrávat v hlavě člověka, který žije v takovém domě, že vyjde za tmy ven? A navíc sám?

Další znepokojující věcí byl fakt, že vůbec netušil, kde má s hledáním začít. Nevěděl o ní nic. A proto zamířil ke druhému domu, do kterého už předtím nechtěl nikdy vkročit.

—

Déšť sílil. Vítr byl prudší a prudší. Začínala se bát. Strach jí zalézal pod kůži, až ji prostoupil docela. Měla chuť se schoulit do klubíčka a schovat se před světem. Křečovitě semknout víčka a nevidět víc, než tmu.

—

Zazvonil. A za chvíli už seděl na stejném gauči, jako před pár dny. Servác nevypadal překvapeně, že ho vidí. „Tak zase jseš tady?“ položil docela zbytečnou otázku. „Očividně.“ Hubert se nechtěl s ničím zdržovat. Potřeboval přejít rovnou k věci a tak začal sám.

„Marta není doma. Teď jsem tam byl, dům je prázdný.“

Servác se netvářil překvapeně. „Ona pravidelně někam mizí. To u ní není nic neobvyklého. Netušim, co venku dělá. Každý pátek má přesně stanovený čas odchodu. Zmizí v devět a domů dorazí většinou kolem jedenáctý. Sleduju ji z okna, když se vrací. Jde vždycky pomalu a nohy za sebou vleče jak kus hadru. Když se zjeví za tamtou zatačkou, polije mě takovej zvláštní pocit. Jako kdybych už nikdy nemoh bejt šťastnej.“

Dneska odešla dřív, než jindy. Možná proto, že přesně před šesti rokama její manžel skončil. Asi potrebovala na vzduch.“ Pokrčil rameny a skončil svůj monolog.

Víc už z něj Hubert nedostal, ale věděl všechno, co potreboval.

—

Zahřmělo. Oblohu prosekl klikatý blesk. Oslepil jí oči. Trásla se po celém těle. Vítr cloumal se stromy a hrubě z nich rval listí. Vodou nasáklé vlasy se jí připlácly na obličej a ona neměla sílu ani chuť si je pořád uhlazovat.

Najednou ji napadla myšlenka. Co když se to stane právě teď? Ten okamžik, na který celé lidstvo tak netrpělivě a při tom s nepředstavitelným děsem a zvědavostí čeká už generace.

Každý rok se objeví nové předpovědi a výpočty, které zřejmě mají za cíl, všechny na tuto událost předem připravit. Většina z nich tyto „fámy“ ani nebere vážně, ale někteří už sepisují poslední vůli. Představa, že zanikne lidská rasa a všechno dobré i zlé, co stvořila, zmizí spolu s ní, je pro některé jedince děsivá natolik, že nad ní raději ani nepřemýšlejí. Opačným pólem jsou lidé, kteří jsou koncem světa naprosto unešení možná i posedlí, a proto jeho zkoumáním stráví v některých případech i celý život. Někteří zaznamenají svoje poznatky a tak vznikají rozsáhlé články, plné odborných termínů a člověku bez patřičného vzdělání připadají jako psané cizí řečí, nebo pozpátku. Tyto přírodovědné skvosty bývají většinou umístěny na internet, aby si je lidé podobného smýšlení jako pisatel, mohli přečíst a diskutovat s ostatními.

Z úvah o její smrti ji probralo další burácení hromu, které přehlušilo všechno ostatní. Následoval ho pokřivený blesk, který ozářil celé město pod ní.

—

Hubert miloval déšť. Mohlo by se to zdát divné. Někdo, bez střechy nad hlavou, zbožňuje, když mu prší za krk? On to ale bral jinak. Pro něj to byla sprcha zadarmo.

Ale tenhle liják byl něčím jiný. Jako by se příroda chtěla pomstít za všechno, co jí lidé kdy provedli. Kapky zuřivě dopadaly a jako bomby odstřelovaly okolí. Vítr zlověstně kvílel a byl tak prudký, jako by se snažil odváť všechno zlé z povrchu Země. Hromy hrály svůj děsivý koncert a tím dodávaly strašidelnou atmosféru. A blesky připomínaly reflektory, které v pravidelných intervalech osvětlovaly to děsivé divadlo.

A Hubert se vydal směrem ke hřbitovu. Cesta to byla náročná a příšerné počasí, ani tma mu to neulehčovaly. Zaclonil si rukou tvář před deštěm, aby viděl na cestu a pokračoval v cestě.

—

Trhla sebou. Další hrom rozezněl oblohu a jako odpověď blesk znovu roztřásl oblohu ve dvě. Jako malá se příšerně bála bouřky. Vždycky, když začala, utíkala se přitulit k bratrovi. Přitiskla se k němu. Schovala hlavu pod peřinu, a tak zůstala, dokud bouřka neodezněla. Bratr se odstěhoval a začal žít svůj život. Už dlouho ho neviděla.

Pozici nejdůležitějšího muže jejího života o pár let později obsadil její budoucí manžel. A tak to už zůstalo.

—

V jeho zorném poli už se začaly rýsovat obrysy hřbitova. Řada křížů, působící depresivním dojmem. Staré hroby porostlé břečťanem, nebo jinými popínavými rostlinami. Náhrobní kameny se jmény, která si už nikdo nepamatuje. Tenhle hřbitov toho už hodně pamatoval, nebylo tu mnoho nových hrobů, protože na druhém konci města zřídili nový hřbitov. Dnes fungoval spíš jako památka, protože rodiny zemřelých už nežily, nebo na své blízké zapomněli.

Cítil se jako v nějakém hororu, už jenom čekal, až z hrobu vyleze umrlec a začne se po něm sápat. V té chvíli si uvědomil, že ulice kolem hřbitova není osvětlená. Zadíval se nahoru na lampu, která

obvykle osvětlovala chodník podél hřbitovní zdi. Nesvítala.

Pak ho ale upoutalo něco jiného. Zahlédl nějaký pohyb. Blesk osvětlil město a on se tak mohl přesvědčit o pravdivosti jeho domněnky. Na továrním komínu spatřil postavu. A na první pohled ji poznal. Vyděšeně vytřeštil oči.

—

Pozvedla oči k obloze. Až do této chvíle si nevšimla, že nesvítí hvězdy. Obloha bez nich byla prázdná a temná. Měsíc se skoro skryl za mraky, a proto viděla svoje okolí vždycky jenom při světle blesku.

Zašilhala do tmy pod sebou. Mokrýma rukama si protřela oči, protože nevěřila tomu, co vidí. Zřejmě nebyla v tomhle počasí venku sama. A jako on hned poznal ji, ona okamžitě poznala jeho. Snažil se sám sebe přesvědčit, že to není pravda. Bohužel neúspěšně. Rychle prošel kolem řady hrobů a pokračoval ke hřbitovní bráně. Rozrazil ji a vyběhl směrem k továrnímu komínu. Přitom vyděšeně sledoval postavu, která se na něm nacházela. Pořád si v duchu říkal, že by to přece neudělala, ale

—

Sledovala ho pohledem. Popravdě, ani ji nepřekvapilo, že ho tu vidí. Za těch pár dní, co se s ním seznámila, se stal její osobní stráží, přítelem i rádcem. Jeho přítomnost ve své samotě vždy uvítala. Netrpělivě očekávala jeho příchod. Už brzy.

—

Zbrkle doběhl ke komínu. Překvapilo ho, jak rychle se k němu dostal. Příčinou byl zřejmě fakt, že pořekadlo „běžet jako o život“ v tuto chvíli získalo úplně jinou váhu.

Ruce položil na jednu ze spodních příček. Byla mokrá, chladivá a kluzká. Pevně ji obemkl prsty a začal lézt vzhůru

—

Moment jejich střetnutí se přibližoval. Už začala pochybovat, jestli se zachovala správně. Nebyla si jistá, jak zareaguje. Začala se bát.

—

Šplhal vzhůru. Už zdolal skoro polovinu. Cíl byl na dohled. Doufal, že do té doby, než vyleze nahoru, neudělá ona mezitím nějakou hloupost, nebo zbrklou chybu.

Až teď začal přemýšlet nad tím, co jí vlastně řekne. Nechtěl na ni křičet, vyděsil by ji, tím si byl jistý. Proto musel vymyslet něco jiného. Nějakou mírumilovnou a přitom zřetelnou větu.

—

Už na konci žebříku zahlédla temeno hlavy. Vlasy, spleené vodou. Čelo plné vrásek starosti. Oči, znepokojeně těkající ze strany na stranu. Rty semknuté. Ale když se na ni podíval, napětí v jeho obličejí povolilo a objevil se na něm jeho typický úšklebek. Po hlavě následoval zbytek těla, až tu nakonec před ní stál v celé své kráse (jenom v mokřejší verzi).

A to, co řekl, ji naprosto vyvedlo z míry. Chvíli na něj nevěřičně koukala.

„A já byl na sto procent přesvědčen, že skočíš, že to prostě vzdáš. Ale tys to neudělala, docela tě obdivuju.“ I jí se po tváři na moment rozlil úsměv. Úlevný, děkvný, osvobozující a krásný.

Jak se objevil, tak taky zmizel. Místo něj ho vystřídal ten nepřístupný, kamenný výraz plný vnitřní bolesti, kterou znala jenom ona sama.

Ticho přerušil on: „Rád bych se tě na něco zeptal.“ Vytáhl z kapsy fotografii. Byla trochu zmačkaná, navlhlá, s ohlými rohy. Rozložil ji, aby jí Marta viděla. A až potom se zeptal: „Kdo to je?“ Kapky dopadaly na tvář neznámého muže a stékaly a ž k dolnímu okraji snímku.

Zavrtěla hlavou. Bála se. Povzbudivě se na ni usmál. Až potom si všimla, že jí podává list papíru a tužku. Zhluboka se nadechla a obojí přijala.

Začala psát.

—
Na té fotografii je můj muž. Poznali jsme se jednou ve vlaku, když jsem se vracela domů z práce. Poprosila jsem ho, aby mi pomohl s nákupem a on souhlasil. Vždycky byl gentleman a to se mi na něm líbilo. Pak jsme se začali sházet, nejdřív tajně a potom jsem ho představila rodičům. Oblíbili si ho. Vzali jsme se. Byli jsme bláznivě zamilovaní, jeden do druhého. Pak jsme koupili ten dům, ve kterém žiju doteď.

Jediná věc, která kazila naše manželství, se přece jenom našla. Nemohla jsem mít děti. Oba nás to trápilo. Ale postupem času jsme se s tím smířili. Stárli jsme, ale byli jsme pořád spolu.

A pak to přišlo, začal mít zdravotní problémy. Snažil se to přede mnou skrývat, ale všimla jsem si toho. Šla jsem s ním k doktorovi. Říkal, že bude v pořádku. Neměl pravdu. Jeho zdravotní stav se zhoršoval. Bála jsem se o něj.

Jednou jsem se vrátila později z práce. Našla jsem ho na zemi. Upadl a nedokázal sám vstát. Zavolala jsem sanitku. Celou cestu jsem ho držela za ruku. Ztratil vědomí.

Chodila jsem za ním každý den, i když byl v komatu a nevěděl o mně. Nezlepšovalo se to. Právě před šesti lety. Ten den se mi vryl do paměti. Spíše ten večer.

Byla jsem za ním v nemocnici, tak jako každý den už měsíc. Změnil se. Bez úsměvu vypadala jeho tvář tak cize a prázdne. Nikdy jsem si na ni nezvykla. Celý měsíc, během mých častých návštěv, jsem hledala alespoň náznak úsměvu, malé pohnutí rtů, cokoliv. Ale nic. Ležel na posteli, která mi v porovnání s jeho hubeným, nemocí zesláblým tělem připadala obrovská. Jako loď, která ho ode mě odnáší. A pokaždé vypadal stejně.

Po bradu přikrytý peřinou, ze které mu vykukoval jenom znavený obličej. Oči zavřené. Neklidně zvedající hrudník. Všude plno bzučících, svítících, pípajících a blikajících přístrojů, rozestavěných kolem něj, jako sudičky kolem nemluvněte.

Ten den mu bylo zle. Hodně zle. Poznala jsem to, i když mi to neřekli. Asi mě nechtěli zatěžovat. Chodili kolem a tiše mě pozorovali soucitnými pohledy. Děkala jsem, že je nevidím. A povídala jako vždycky. Jak je mi bez něj doma smutno. Že se těším, až se zotaví a

Ale ten den jsem ho viděla naposled. Večer mi nějaký hlas monotónně oznámil do telefonu, že jsem vdova.

Nedokázala jsem se s tím vyrovnat. Dlouhé hodiny jsem vzlykala. Tiše, ale zlomeně. Pak jsem se

celé dny koukala do zdi, nebo na prasklinu na stropě. S jeho odchodem můj život ztratil smysl. Mé tělo, bylo jenom prázdná schránka plná žalu. Cloumal se mnou a já si s ním neuměla poradit. Byl to příliš silný protivník.

Pohřeb se konal za týden. Davy lidí v černých šatech. Přišli mě utěšit a říct mi, jak je mrzí, že už tady není. A já se na ně chtěla rozkřiknout, že ho vůbec neznali a ať vypadnou, že chci být sama. Ale neřekla jsem nic. Moji přátelé se mě snažili utěšit, ale já nepotřebovala je, ale jeho. A nikdo mi ho nedokázal naradit.

A od té doby nemluví. Už šest let. Je to dlouhá doba, ale já zatím nemám potřebu. Ted' ještě ne.

Podívala se na něj a pak ještě dopsala:

Děkuju, že jsi tady se mnou. Ted' jsem měla zase těžké období, ty rány jsou pořád čerstvé. Ale ty mi pomáháš je zahojit.

Podívala se na něj. Oči měla vlhké a nebyl si jistý, jestli od deště, nebo od slz. Papír se už skoro rozmočil. Už jenom lehce mrholilo. Bylo to příjemné. Mezi nimi panovalo ticho, klidné a smířené. Nechtěl se jí už na nic ptát.

Papír mu nevrátila. Poskládala z něj vlaštovku. Naposled se na ten složený cár mokrého papíru koukla a poslala ho dolů. Ještě chvíli se za tou bílou skvrnou, zmítanou větrem a deštěm dívala, ale pak se obrátila na něj.

Na tváři jí zářil vítězoslavný úsměv.

—

Hubert se zrovna procházel městem. Bylo jarní sobotní ráno. Všude troubila auta, štěkali psi a cvrlikali ptáci. Lidé vždycky jenom uspěchaně proběhli kolem. Nevšímali si svého okolí, jenom svých starostí. Nechápal je.

Přál si, aby s ním byl někdo, s kým by se mohl radovat nad krásami světa, nebo nad úplnými maličkostmi. Jako první ho napadla Marta. Dva roky ji neviděl. Dál se potuloval kolem místa, kde bydlela. Párkrát se staval za Servácem a dozvěděl se od něj, že prodala dům a odstěhovala se. Kam, to ale nevěděl. Doufal, že je v pořádku a že začala nový život. Přál jí to. Ale čas od času se mu po ní zastesklo.

Zabočil za roh, až došel ke dveřím své oblíbené kavárny. Otevřel je a zvonek nad jeho hlavou vesele zacinkal. Pokývnutím hlavy pozdravil servírku u pokladny a rovnou se šel posadit na své obvyklé místo. Rozevřel noviny a začel se do jednoho zajímavého článku.

„Co to bude?“ zeptal se ho tichý ženský hlas, který ještě neslyšel. Sklopil noviny. A zpříma se neznámé ženě zadíval do tváře. „Tak tebe bych tady určitě nečekal.“ Vypravil ze sebe a sám se zasmál absurdnosti celé situace. „Po pravdě, taky jsem nečekala, že tady ve svůj první pracovní den potkám zrovna tebe.“ Usmála se Marta.

4. Výběr tématu

Téma jsem vybírala velice zdoluhavě a pečlivě. Nakonec jsem ale skončila u povídky, kterou by nikdo ,od člověka mojí věkové kategorie, nečekal. Protože se dějem, názory a hlavními hrdiny naprosto vymyká stereotypním a „obyčejným“ příběhům a povídkám.

Ale bohužel, zklamání všechny milovníky románů, protože tohle prostě není moje kafe. V mé

povídce nenajdete žádné okouzující mladé sportovce, ani introvertní dívky, kteří by se nakonec spolu (nečekaně) dali dohromady. Jenom lidi, kteří prostě žijí. Ať už vesele, nebo smutně.

5. Postup práce

Ve zkratce bych vám chtěla popsat, jak jsem vlastně celý rok postupovala a postupně vytvořila svoji absolventskou práci.

Můj plán, který jsem si sama stanovila, byl rozhodně mnohem volnější, než u mých spolužáků. Protože závisel hlavně na tom, jestli mě zrovna ten den napadlo pokračování mé povídky. Zjistila jsem totiž, že pokud nemám dopředu nic vymyšleného, můžu nad papírem sedět celé hodiny a nic, mě nenapadne. V těchto dnech jsem propadala do depresí, kvůli nedostatku času a inspirace. Ale pak tu byly i dny, během kterých jsem byla schopná napsat velkou část mé práce a dokonce i v přijatelné kvalitě.

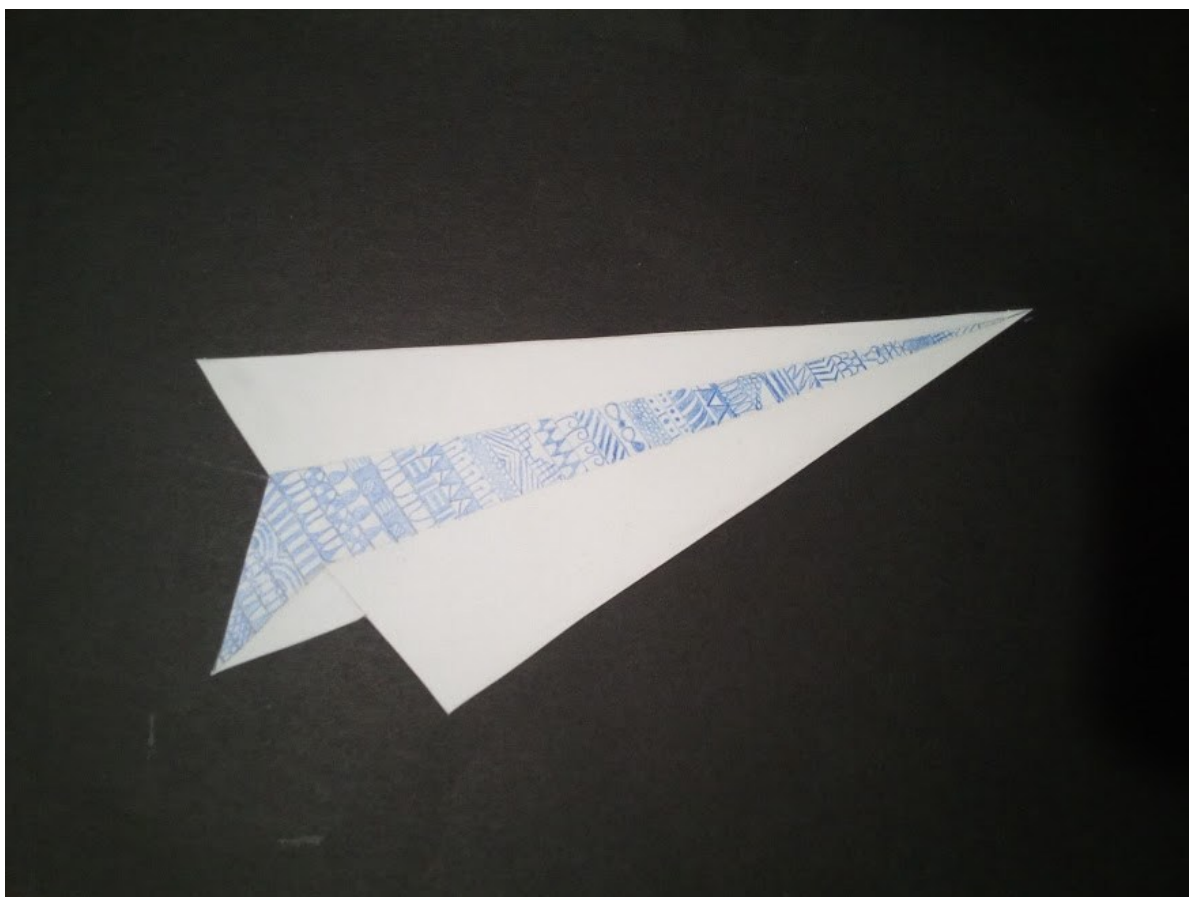
Kdybych si měla znova vybrat absolventku, asi bych zvolila nějaké jednodušší téma. Vůbec není jednoduché napsat tak rozsáhlou práci, která by měla nějaký zajímavý děj, byla originální a kterou bych mohla dát k přečtení i jiným lidem, než svojí mamce (nic proti mami).

A proto, než začnete s tím, že moje práce je krátká, divná atd. (což vím, a proto mi to nemusíte zdělovat), tak se radši zamyslete nad tím, jestli byste byli schopní napsat skoro čtrnáct stran textu, který by dával a byl alespoň trochu zajímavý.

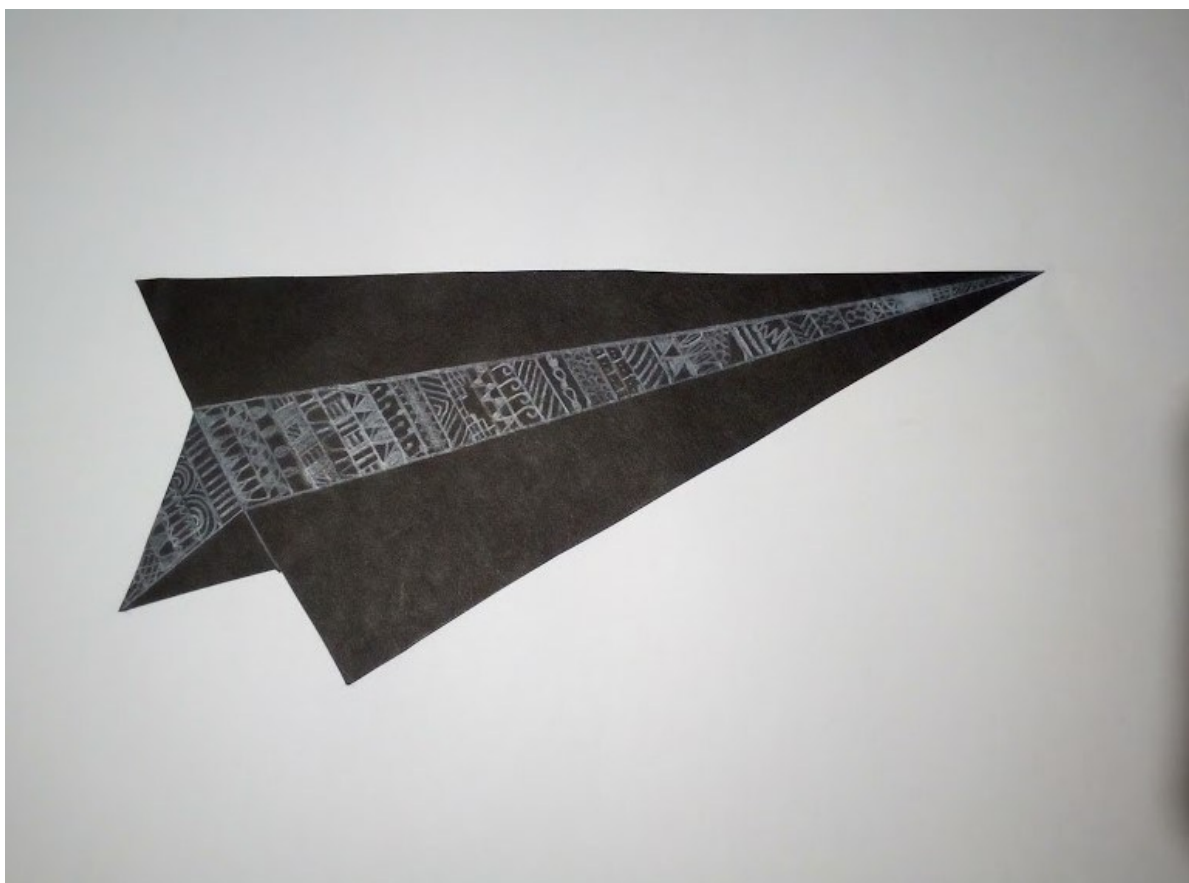
6. Ilustrace

Nejprve jsem měla v plánu, nakreslit postavy z mé povídky, ale nakonec jsem se rozhodla, nechat jejich podobu na představivosti čtenářů (důvodem bylo i to, že moje výtvarné schopnosti jsou, jaké jsou).

Premýšlela jsem, jaká věc, nebo okamžik, mi přijde dějově natolik důležitý, abych ho chtěla výtvarně ztvárnit. Návrhů bylo několik, ale kvůli nedostatku času, jsem nakreslila pouze jeden. Vlastně dva, jeden ve světlém a druhý v tmavém provedení. Zde jsou moje výtvary:

Obrázek 1: Vlaštovka

Obrázek 2: Vlaštovka 2

7. Použité zdroje

NEKUDA, René. *Malá cvičebnice tvůrčího psaní*. Alza.cza.s, 2012.